

GRADA is een Saksische verkorte vorm van GERHARDA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

1] Gerharda is de vrouwelijke vorm van Gerhard. Dat is een samengesteld Germaanse naam:

1.1 'Ger-' = 'speer'

1.2] '-hard' = 'sterk';

Dus: 'sterk met de speer' of 'sterk als een speer'.

2] Gerda kan ook afgeleid zijn van Geertruida = 'betrouwbare speer' of 'tovenaars met de speer'

*

Bijzonderheden

Grada, als variant van Ger(h)arda, komt vooral voor in de provincies Drente en Overijssel.

*

Gerardesca van Pisa osb.cam., Italië; weduwe & kluizenares; † **tegen 1260** (of tien jaar later?). **Feest 29 mei.**

Zij werd geboren aan het begin van de 13e eeuw, vermoedelijk in 1210 of 1211. Als kind voelde zij zich aangetrokken tot de godsdienst. Maar dat werd zo erg dat de familie er ongerust van werd. En die familie was toch zelf ook behoorlijk godsdienstig. Zij was nog geen zeven jaar oud, toen zij 'de genoegens van het gezinsleven' ontvluchtte - zoals haar levensbeschrijver het zegt - en zich terugtrok in een kloostertje. Daar leidde ze enige tijd een tamelijk onopvallend leven. In ieder geval horen we niets van haar. Ze zich zal dus wel niet heel erg ongewoon gedragen hebben. Dan hadden we er vast iets over gehoord.

Op een goed moment zei haar moeder dat ze weer naar huis moest komen. En dat deed ze. Ze gehoorzaamde ook, toen haar moeder voor haar een geschikte echtgenoot had uitgekozen. Eindelijk begon haar dochter Gerardesca een beetje normaal te worden, zo dacht haar moeder. Ze ging zich tenminste gedragen als andere vrouwen. Zie je wel, moeders weten uiteindelijk toch altijd wat het beste is voor hun dochter. Vandaar dat moeder nu vurig bad tot God dat er bij haar dochter gauw een kind geboren zou worden. Dan had Gerardesca geen tijd meer voor andere dingen; en dan was zij zelf voor het eerst oma! In haar gebed kreeg ze te horen dat haar dochter alleen maar een geestelijk kind zou baren. Daar begreep moeder niets van. Ze werd ziek. Ze begon te klagen over allerlei pijnen en kwalen. Ze raakte overdekt met zweren en gezwellen. Ze kon zich eigenlijk niet meer buiten vertonen. En moeder begon zich af te vragen of dit haar straf was voor haar al te grote bemoeizucht. Dat duurde zo twee jaar.

Intussen had dochter Gerardesca haar man weten over te halen om monnik te worden in een klooster. Hij zei dat hij dat zelfs graag wilde. Misschien was hij door zijn familie ook wel gedwongen om met Gerarda te trouwen, net als Gerarda gedwongen was. Hoe dan ook, hij ging in het klooster bij de monniken van St-Savin te Pisa. Gerardesca sloot zich aan bij de derde orde van deze kloostergemeenschap. D.w.z. dat zij niet in de kloostergemeenschap zelf leefde, maar in haar privé-leven wel de kloostergeloften van armoede en kuisheid onderhield; bovendien betekende het dat je aalmoezen gaf aan de armen. Gerardesca trok zich terug in de eenzaamheid en ging wonen in een kluisje (niet meer dan een schamel hutje in het bos) dicht in de buurt van het klooster waar haar man was ingetreden.

Eindelijk kon zij zich helemaal wijden aan haar gebed en vereniging zoeken met haar geliefde Heer, Jezus. Zij stond bekend als een vrouw die heel intensief en langdurig kon bidden. Dan hoorde ze niets anders meer om zich heen. Net alsof ze ergens heel mooie muziek hoorde spelen. Als ze bad, kon je aan haar zien dat ze één en al oor was. Ze luisterde ergens naar. In diezelfde tijd genas moeder van haar vreselijke pijnen. Zou dat komen door de gebeden van Gerardesca? Moeder zei later dat ze zelf dacht van wel. Gerardesca werd een vrouw waar ieder over met respect over sprak. De vreugde en vrede straalden van haar af. Vele mensen kwamen haar vragen om raad. En God weet hoeverlen zij heeft getroost en bemoedigd.